

השבת של רבינו נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, סז)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

שבת הול המועד סוכות

📖 (תהלים כו, ה) **כי יצפני בסוכה ...**

עיקר קדשתו של אדם, כשמסגיר עצמו בתוך ביתו וחדרו, בבחינת "לך עמי בא בחדריך" וכו', ונאמר: "והצנע לכת עם אלקיך". וזה בחינת השבח שנאמר על תלמידי חכמים: "כל כבודה בת מלך פנימה", כי עיקר תפארתו וקדשתו של האדם הוא כשיושב בתוך ביתו, ששם עיקר המשכת הקדשה; אבל בחוץ הוא מקום שליטת החיצונים. ועל כן היה ראוי שישב האדם בתוך ביתו תמיד, אבל האדם מִכרח לצאת גם לחוץ בכל פעם, אך זה בחינת עייל ונפיק, כי אף על פי שהיה ראוי שיהיה אדם דבוק בקדשה תמיד בבחינת 'עייל, אף על פי כן עיקר שלמות הקדשה הוא דייקא כשזוכה האדם להיות עייל ונפיק, כי בהכרח שיעבר על האדם עליות וירידות הרבה בכל יום.

וכשזוכה להיות בקי בהלכה, בחינת 'בקי בעייל בקי בנפיק', לקיים כמו שכתוב "אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", להחזיק עצמו בהשם יתברך תמיד בקשר אמיץ, בין בעליה בין בירידה, אזי הוא זוכה להעלות גם מקומות החיצונים ומדרגות התחתונות כלם אל הקדשה, ואז הירידה תכלית העליה.

וזה בחינת מה שצריכין לצאת מן הבית אל החוץ בכל פעם, כי כשיוצא לחוץ, שזה בחינת 'ונפיק', כי שם שליטת החיצונים, וכשזוכר גם שם בהשם יתברך ומדבק את עצמו בו יתברך, אזי הוא מברר מקומות החיצונים ומגביה הכל אל הקדשה. וזה בחינת "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך", בחינת עייל ונפיק. וזה בחינת מה שהלכו ישראל במדבר, שהוא מקום החיצונים, מקום נחש שרף ועקרב, כדי להכניע הסטרא אחרא ולברר הקדשה גם משם, בבחינת 'זכאה מאן דעייל ונפיק'. ואז דייקא כשהולכים במדבר, במקומות החיצונים, שזה בחינת ונפיק, וכשזוכים אז למצא את השם יתברך, אז דייקא השם יתברך חופף על ישראל בקדשה גבוה מאד, שזה בחינת הקף ענני כבוד שזכו ישראל במדבר, שהם בחינת סכה, בחינת אמה דמסכא על בניו, שהוא קדשה גבוה מאד, וחופף וסוכך על האדם דייקא בעת שהוא בבחינת ונפיק, בכדי לשמרו ולהצילו לבל יפל שם, חס ושלום, ועוזרת אותו להכניע הסטרא אחרא ולברר משם דייקא את הקדשה.

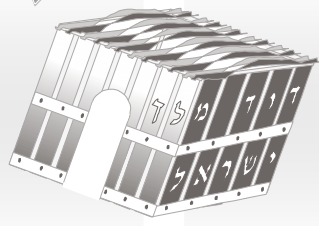
נמצא שדייקא על ידי בחינת 'ונפיק', זוכין לעליה גדולה מאד, לבחינת סכה, שזה בחינת ירידה תכלית העליה הני". וזה בחינת מצוות סכה שזכה אותנו השם יתברך בתחילת השנה, בתחילת התשובה, שצריכה להיות בבחינת עייל ונפיק דייקא; ובחינת 'עייל' מקיימין בראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום כפור, ואחר כך צריכין לקיים גם בחינת 'ונפיק', שזה בחינת מה שיוצאין מן הבית לישב בסכה, להורות שכשהאדם בבחינת 'ונפיק', ומבקש ומחפש גם שם לדבק את עצמו בהשם יתברך, אז דייקא זוכה לקדשה גבוה מאד, לבחינת סכה, שהיא בחינת מקיפים ששומרים ומגנים על האדם אז כשהוא בבחינת 'ונפיק'.

ועל ידי מצוות סכה, אנו זוכין בכל השנה לעשות תשובה שלמה, בבחינת עייל ונפיק, ובכל עת שאנו בבחינת 'ונפיק', אז מגן עלינו סכת שלום כאם המוגנת על בנה לבל ליפול, חס ושלום, כשהולך במקום סכנה. וזה שמבקשין בלילה דייקא (שהיא בחינת 'ונפיק' כנגד מידת יום): ופרוש עלינו סכת שלומך, כי אז דייקא מגן סכת שלם, כי סכת שלם מגן על האדם תמיד בכל עת סכנה שצריכין שמירה, אז מגן סכת שלם. וזה בחינת "כי יצפני בסכה ביום רעה", שדייקא ביום רעה, שהוא בחינת 'ונפיק', דהיינו בעת שנופל האדם מעבודתו, וכשזוכה לחזק את עצמו ולבלי ליאש את עצמו גם אז, אזי הסכת שלם מגן עלינו כני"ל (הלכות ראש השנה - הלכה ד', אות ו' לפי אוצר היראה - סוכות, אות עד).

אהבת בחלב ... ופיית אבך אהא !

סוכה ולולב

ז' אושפיזין

בראש השנה, אז השם יתברך מרחם עלינו ודן אותנו לכף זכות, לכל אחד כפי מקומו; ועל ידי זה אנו נכנסין באמת לכף זכות, עד שאנו זוכין על ידי זה לצעק להשם יתברך מעמקא דלבא ולשוב בתשובה לפניו יתברך. ואחר כך בהושענא רבה, בסוף סכות, על ידי שזכינו לישב בסכה, שהיא בחינת כסא הכבוד, מקומו של עולם, על ידי זה זוכין כל ישראל לקבל הארה משם, עד שכלנו זוכין לבחינה זאת, לקיים 'אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, ולידע לדון את הכל לכף זכות, אפילו הפושעי ישראל, עד שזוכה להכניס כלם לכף זכות ולהאיר בהם ההארה של ראש השנה, דהיינו שכלם ימצאו תמיד פתח ודרך התשובה בכל מקום שהם, בכל עת וזמן.

ועיקר הפתח והדרך הוא, לצעק תמיד להשם יתברך מעמקא דלבא, יהיה איך שיהיה, ולא יתייאש עצמו מן הצעקה לעולם, שזה בחינת רבוי הצעקות שמרבין לצעק בהושענא רבה כמה וכמה פעמים 'הושענא, וכן נעורין כל הלילה וגומרין ספר תהלים, שהוא מלא צעקות וזעקות ושוועות וכו' להשם יתברך, עד אשר לא נמצא שום אדם שבעולם שלא יוכל למצא את עצמו בספר תהלים, הכולל כל באי עולם בכל הזרות ובכל המדרגות שבעולם, עד תכלית המדרגה התחתונה מאד, ומעורר כלם לשוב אל השם יתברך, כי תהלים מסגל לתשובה; ובהושענא רבה אנו ממשיכין הדרך הנפלא הזה, שיוכה כל אחד מישראל על ידי קדשת ראש השנה ויום כפור וסכות לדון את הכל לכף זכות ולהכניס דרכי התשובה בכל אחד מישראל, דהיינו לומר תהלים ולצעק להשם יתברך תמיד, יהיה איך שיהיה.

וכמו-כן צריכין לדון גם את עצמו לכף זכות, ולקיים גם בעצמו "אל תדין וכו' עד שתגיע למקומו", כי בוודאי גם מקום עצמו אינו יודע מאיזה מקום נמשך, וכל מה שעברו עליו בכל הגלגולים, ומאיזה מקום נמשכין עליו היצרין רעים והמחשבות רעות שלו וכו'; ועל כן אסור לייאש את עצמו לעולם, כי צריכין לקיים גם בעצמו 'אל תהי בז לכל אדם', שזה בחינת אסור שפיכת דמים, כמבאר בפנים, כי האדם מזהר על אסור שפיכת דמים גם בנפש עצמו, וכמו שכתוב "ואך את דמכם לנפשיכם" וכו', ודרשו רבותינו ז"ל: זה השופך דם עצמו, כי גם לבזות את עצמו ביותר עד שיוכל לפיול ביותר על ידי זה, חס ושלום, הוא בוודאי אסור חמור, כי צריכין לדון גם את עצמו לכף זכות, כי מי יודע את מקומו; והעיקר שלא יתייאש את עצמו מן הצעקה לעולם, ולצעק ולהתחנן לפני השם יתברך תמיד מעמק הלב, בחינת "שפכי כמים לבך נכח פני ה'", שעל ידי זה נזכה כלנו לשוב אליו יתברך. וכל זה אנו עוסקין להמשיך בהושענא רבה. ועל כן עוסקין אז עם ערבי נחל, שמרמזין על פושעי ישראל, לקיים גם בהם 'אל תהי בז לכל אדם' ולדון אותם לכף זכות.

וזה בחינת מה שאומרים בהושענא רבה משנה תורה, שכלו סובב והולך על קטב זה, להזהיר את ישראל שבכל מה שיעבר עליהם וכו' וכו', אף על פי כן אל יתייאשו את עצמם מן הצעקה לעולם, "כי אל יטוש ה' את עמו", ורחמיו אינם כלים לעולם, ואחרי כל החטאים והעכסים שמכועסין לפניו יתברך בכל דור, אף על פי כן "ימיו ה' רוממה", ועל כן תמיד יכולין להתקרב ולשוב אליו יתברך מכל מקום שהוא (הלכות ערלה - הלכה ד', אות טז, עיין פנים, לפי אוצר היראה - סוכות, אות קמב).

שיחות

(מר ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
... השם יתברך מסבב, שיש נפשות שמתקרבים לרבנו, אבל לא כל הנפשות... אפילו בזמן רבנו לא כל הנפשות, היו כולם צדיקים קדושים, אבל כל אחד הוא עולם מעצמו, ורבנו הקדוש בהתורה שלו, הוא האיר בלב כל אחד מה שהוא צריך לתכליתו הניצחי, להכיר את השם, כל אחד יש לו עניין מיוחד, והצדיק המנהיג האמת הוא יודע,

שה צריכים להנהיגו באופן כזה... לא כל אחד שווה, וגם כן רבי נתן היה חבר עם רבי נפתלי, ורבי נפתלי היה בעל מופת.

אצל רבנו היה חזנים כאלה, בעלי תפילה כאלה, כל אחד היה אור גדול מה שאין בעולם, לא בחינם עמד העולם על ברסלב, וגם כן אי אפשר להיכנס להיכל המלך ככה, בבטן גאוה, צריכים לנקות עצמנו, אתה רוצה "ליקוטי מוהר"ן"? בשביל מה?... עניין רבנו זה למעלה מן הטבע, אני לא אומר בתור עניויות, אני הייתי הכי גרוע והכי שפל בעולם, בטבריה, האבא שלי היה עני ועיור בתכלית השפלות, בתכלית הידכאון, וכולם יש להם עניין מיוחד, ואני הייתי הכי גרוע, אבל היה לי נקודה חמה כזו, שזכיתי לראות ולהבין האמת, איפה האמת הברורה והצחה... ואני לא הסתכלתי על העולם הזה, על הגדולה והגאוה, והחשיבות והפירסום, אדרבה לא היה אצלי שום ערך, רק אמת! אז אני הייתי חכם יותר מכולם! וגם כן אני בחרתי ברבנו, בדברי רבי ישראל (קרדונו)... מדוע ברבי ישראל? מה זה רבי ישראל? יש הרבה רבי ישראל, אבל רבי ישראל היה יחיד בעולם ברסלב! ואני בחרתי ברבי ישראל, והשכלתי את רב מוטל (מסלוניס), הוא היה לי כמו אבא, הוא לימד אותי וקירב אותי ותמך אותי והרים אותי, אז הייתי צריך להמשיך ברב מוטל, רב מוטל אומר: "ברסלב לא!", רב מוטל היה גאון ולמדן וכשר וירא שמים וחכם, וישראל בער לא כלום, כמו זבוב, אבל זה הזבוב היה לו כוח כזה, שהוא יכול לעמוד נגד כל העולם, אני ראיתי כולם דיברו תמיד ממני, מישראל בער, מברסלב, והם בעצמם התפאלו, מה זה? כשמדברים פעם אחת ברסלב לא, אז נגמר, דיברו ודיברו, ודיברו, לא היה להם מנוחה, ברסלב, ברסלב, ברסלב... בן אדם כמוני שאין לי שום ערך בעולם, שום חשיבות, שום ערך, אין לי, אין לי שכל, אין לי כישירויות, אבל היה לי איזה עניין, שעזבתי כל העולם, רב מוטל וכל הגדולים...

סיפור

(ספר ימי מוהר"ני" [רבי נתן] - סימנים מד-מה)

בתוך כך היו בימי הפסח הזה כמה שרפות פה ברסלב, ותכף אחר הפסח ביום ששי אסרו-חג-פסח, נסענו לפה, אני וחברי רבי נפתלי (וגם בימי חל-המועד פסח היינו פה עם ר.ל. ושמענו ממנו תורה נפלאה וכו'), אחר-כך באנו אליו ביום אסרו-חג הני"ל על שבת קודש, והיינו פה על שבת קודש ותכף אחר שבת נסעתי לביתי.

ואחר כך ביום שלישי, נתגלגל מאת השם שחזרתי ונסעתי לפה ונתעכבתי עד שבת קודש שהוא ראש חודש אייר, בליל שבת קודש ענה [רבינו הקדוש] ואמר שאינו יודע כלל, כדרכו כמה פעמים כנדפס מזה קצת (חיי מוהר"ן - סימן קע"ה), בתוך כך נעשה רעש של השרפה שהיתה ברחוב הסמוכה לביתי, ואמר בזה הלשון "שוין שוין" [כבר כבר], כי כבר היה מוכן בדעתי שיהיה שרפה, ודבר הרבה מזה קודם, ותכף נתבלבל השלחן והוא זכרונו לברכה יצא בבהלה לחוץ וכן אנחנו קָלנו, ובאותה הלילה נשרף ביתו, אך תהילה לאל אנחנו הצלנו כל מה שהיה בביתו מחוט ועד שרוך נעל, והוא זכרונו לברכה ישב כל הלילה על ההר שחוץ לעיר שהוא כנגד בית הכנסת וכנגד ביתו, ושם ישב והסתכל על העיר ועל ביתו והייתי אצלו שם בשעת השרפה וישב בשמחה.

אחר כך סמוך לאור היום, באתי אליו זכרונו לברכה לשם עוד הפעם וכבר פסקה השרפה וכבר נשרף גם ביתו, ואמר לי שנחזור להעיר והלכתי עמו מעבר לנהר ההולך שם, כי לא חזר עוד לביתו כי כבר נשרף רק הלך מעבר הנהר כדי לבוא אל הגשר שיש שם, ואני הלכתי אחריו. ענה ואמר לי בדרך הלוכי אחריו: מי היה אומר שאנחנו נלך בליל שבת סמוך לאור היום בדרך הזה. ואחר כך, באנו אל העיר, ונכנס בבית רבי שמעון בסוף העיר מקצה מזה בדרך שנוסעים שם לאומין, ושם ישב כל השבת עד יום ראשון וכל החפצים שלו הכנסנו אחר כך לבית רבי זליג, שהיה בקצה העיר מזה, רחוק מאד מבית רבי שמעון, שנכנס בו הוא בעצמו כני"ל. אחר-כך, ביום ראשון, יצא מבית רבי שמעון ונכנס לבית רבי זליג הני"ל, שהיו החפצים שלו מנחים שם.

ביום ראשון אחר חצות, והוא [רבינו הקדוש] זכרונו לברכה קרא לביתו אחד מהבעלי חובות שהיה חייב לו ממון ודבר עמו, בתוך שהיה מדבר עמו בא איש אחד מאנשי-שלומנו מטפליק והביא לו סימן מאומין, ואמר לו שמבקשין אותו לאומין שישב שם בהדירה הני"ל, ותכף שדבר זאת האיש הני"ל, נתאדמו פניו הקדושים זכרונו לברכה מאד (ואו לא ידעתי מה זה, אך אחר כך הבנתי למפרע, כי זה מחמת שזה היה קריאה להסתלקותו, כי שם באומין נסתלק).

ואני הייתי נכסף תמיד לנסוע עמו, אך הבנתי ממנו שאם יסע אין בדעתי לקח אותי עמו, רק הדבר היה נראה שיקח את רבי נפתלי נרו יאיר, אך מאת השם הייתה שבאותו יום ראשון הני"ל הִכָּרַח רבי נפתלי לשוב לביתו איזה שעות קודם שבא האיש הני"ל מטפליק, על כן תכף כשראיתי שדעתו זכרונו לברכה לנסוע לאומין בעת שבא האיש הני"ל מטפליק, אז התחלתי לעסוק בעניין הנסיעה כדי שיקח אותי, והוא זכרונו לברכה לא דבר עמי מאומה מזה אם יקח אותי או איש אחר, רק אני בעצמי הלכתי וקראתי בעל עגלה

אחד ועסקתי בכל צרכי הנסיעה, עד שזכיתי שלקח אותי לדרך הזה לאומין, ואלמלא לא אתינא לעלמא אלא לנסוע עמו דרך הזה דיי, כי רב טוב זכיתי לשמוע בדרך הזה תורות ושיחות נוראות המחיינן אותי וכל בית ישראל לדורות, כאשר מובן מעט להשומעים את כל אשר שמעתי בדרך הזה.

עצות ותפילות

(עצות המבוארות - סוכות, א-ב)

על ידי קיום מצוות סכה כראוי, זוכים לדעת גדולה מאד, שדעת זו היא בבחינת "רוח הקדש", שפע אלקי". וכדי לזכות לדעת זו, צריך לתקן את שבעת הנקבים המצויים בראש האדם. היינו העיניים, האוזניים, האף והפה, כמבאר בליקוטי מוהר"ן חלק א' (סימן כ"א) בתורה "עתיקא טמיר וסתים", כיצד לתקן את צנורות המוח האלו. וצריך לדעת שתכלית העבודה של כל אדם בעולם שעוסק ביראת השם וקיום התורה, הוא שיוזכה ל"שפע אלקי", רוח הקודש ודעת גדולה הנזכר למעלה. שהם עיקר שעשועי עולם הבא. היינו עיקר תענוג עולם הבא של כל אדם, יהיה השגת הדעת כמבאר. וכפי שמקיימים מצוות סכה כראוי, וכפי שזוכים לזכך את הצנורות הנזכרים, כך זוכים לשפע האלקי, לדעת הגדולה, שזה כאמור עיקר שעשועי עולם הבא.

על ידי קיום מצוות סכה כראוי, זוכים ללב זך ונקי, ועל ידי זה, זוכים לדבר ולפרש לפני השם יתברך כל המצוי בלב. דבורים אלו ששחים לפני השם יתברך, הם בבחינת רוח הקודש.

... וזכני ברחמיך הגדולים ובחסידיך המרבים, לקיים מצוות סכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלויות בה, בשמחה ובטוב לבב ובכוונה שלמה כראוי. ונזכה שימשך עלינו על-ידי מצוות ישיבת סכה, כל השבעת ענני כבוד שהקיפו את ישראל במדבר, ופרס עלינו סכת שלומך. ונזכה להשיג השגת המקיפים הקדושים השגת רוח הקודש, על-ידי מצוות סכה כראוי בקדושה ובטהרה ובשמחה, ועל-ידי-זה תגן עלינו ובעדנו ותצילנו מכל אויב ואורב ומכל מיני שונאים, שיש לנו בגשמיות ורוחניות, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ובצל כנפיך תסתירנו (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה כא):

מכתב

(ספר אָבֵי הַנְּחֵל א' - מכתב סח)

ב"ה, כ"ג ניסן תשכ"ג, ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי, שחידד את אזוני ולבבו לשמע נפלאות נוראות השיר והנגון העליון וראשו לכל השירים של הצדיק האמת, שעל-ידו הוא מוציא מלבנו כל מיני חיצים ארסיים שהם הטעויות והמבוכות של כפירות ואמונות כזביות, ורופא אותנו בשלמות. מלך המשיח יגן זה הנגון, ועל-ידי זה יקרב כל העולם לה' יתברך, וימלא את כל הארץ דעה את ה'. "יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח".

קבלתי את ברכתך הלבבי עם צייק על סך מאה לירות ישראליות מיום ז' ניסן תשכ"ג, החייתי את נפשי מאד, ושש אנכי בשמחה עצומה עד בלי קץ בראותי תשוקתך החזקה לחתר למצא המים עמקים, שהם עצות עמקות, עצות אמתיות שמהם גדלה האמונה הקדושה. תשואת חן חן לך, יהי ה' עמך ויתן לך חיים ארְכִים, חיים טובים, חיים של אמונה אמתית, שזהו עיקר החיים בזה ובבא.

מלכי ואלקי, אליך אתפלל, אליך אשווע, אליך אזעק, אליך אתחנן, אליך שטחתי את כפיי, פרשתי ידי כל היום, לבי יצעק אל ה', מעומקא דלבא אני קורא אליך, מעמקי עמקים אני מצפצף לרחמיך וחנינותיך האמתיות, כאייל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלקים, כיונים הומות מתופפות על לבביתן כן יהמה לבבי להמון רחמיך וחסדיך. כאשר יהגה האריה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו מלא רועים, מקולם לא יחת ומהמונם לא יענה, כן אשאך ואזעק ואצעק ואשווע ואנהם ואצפצף ואקוה ואיחל ואצפה ואחכה לרחמיך וישועתך, לא אחריש ולא אשקט מלקרא תמיד אליך ה' אלקי ואלקי אבותי, קראתי שמך ה' מבור תחתיות, שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני וזערנו והושיענו וזכנו לאמונה שלמה באמת. הצילנו נא אבינו בששמים מפגם אמונה, שמרנו ברחמים הרבים והצילנו ממכות המפלאות הבאים חס ושלום על פגם האמונה שאין מועיל להם שום דבר, לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות, ואפילו כל הקולות של "אח ואביו" וגניחות ואנחות גם-כן אין מועיל להם, כי הכל נפגם ונתקלקל על-ידי פגם האמונה הקדושה, אשר היא יסוד כל התורה כלה ויסוד כל העולמות כלם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים ומתקיימים רק על האמונה הקדושה...

המלקט והמסדר, המוכיח תמיד לטובה, ישראל דב אודעסר

מערכת 054-8429006 / 054-8484486 / ת.ד. 27100 ירושלים

ארכיון עלונים קודמים: www.nanach.org/parsha

אימייל - מני חיים: Shabat.Breslev@gmail.com

שידוכי מצוה: 02-5824048 (00:15-00:13)

